

Paradís perdut i homenets suïcides

29.03.2018 | 07:16

Jordi Dausà. Dani Duch

Com un lemmings , un lluitador sembla lliurar batalla contra el seu enemic més poderós: certa programació genètica per a la seva pròpia destrucció. Es tracta de l'última novel·la de Jordi Dausà, Lemmings , història de ritme vertiginós el gir de la qual, en segona persona, situa el lector en la mateixa pell del personatge.

matías crowder

El personatge principal desperta, sense saber com, a l'interior d'un polígon industrial buit. No només les seves mans estan tacades de sang, sinó que té la cara feta un garbuix. A un costat, dos cadàvers. Un d'ells, el que sembla haver-se barallat amb ell, porta un feix de bitllets a la butxaca. A partir d'aquí, tot el que sap d'ell mateix són pistes confuses. Al mòbil -és el seu mòbil? - la foto d'un gos que li és familiar i tota una carpeta de contactes que no li diu res, com els darrers missatges. És fins allà, fins aquell univers underground que farà de punt de partida, on ens porta Jordi Dausà (Cassà de la Selva, 1977) en la seva última novel·la.

Addictiva, dura, amb un ritme vertiginós que enganxa des de la primera pàgina, el lluitador començarà a lligar caps en la reconstrucció d'ell mateix, algú que potser, quan es conegui millor, voldria no haver recordat. La segona persona en la qual està escrit Lemmings dona un gir fabulós al narrat: converteix el lector en personatge, el camufla amb els seus mateixos

pensaments i dubtes, li fa bategar des del dolor de les seves ferides fins a la ràbia visceral que porta amb si. Des de llavors, des que el lector es converteix en lluitador, no hi ha manera de deixar de saber que passarà amb «la nostra» pròpia història.

El protagonista té escola de boxejador, professió que ha seguit el mateix Dausà. «La lluita, sobretot ara, amb les arts marcial mixtes, és més completa, brutal, difícil i realista que la boxa. La lluita s'assembla més a una baralla i, per tant, a la vida. Encara que Lemmings no és pròpiament una novel·la sobre la lluita, de la mateixa manera que Rocky no és una pel·lícula sobre boxa», comenta l'autor.

Per a qui conegui Girona i els seus voltants, com en altres novel·les de Dausà, no deixarà de trobar paral·lels recognoscibles i escenaris comuns, encara que en cap de les seves quatre novel·les apareix un topònim, i els que surten són inventats, segons explica l'escriptor. «Ho faig perquè em dona llibertat total, no he de ser fidel a res, i molt menys donar explicacions. Però encara que ficticis, són llocs basats en els indrets que conec. En el meu cas, ciutats petites. Per a mi és molt important escriure sobre el que conec. En la meua penúltima novel·la, Nits de matapobres (Brau Edicions), era obvi que es tractava de Girona, i en cap moment vaig tractar de dissimular-ho, tot i que, repeteixo, procuro no posar noms per no perdre autonomia. Al cap i a la fi, són històries que podrien succeir gairebé en qualsevol lloc», afegeix Dausà.

Els lemmings -els rosegadors que donen títol a la novel·la- són de les poques espècies, al costat de la humana, que és capaç de suïcidar-se quan la seva població sobrepassa els límits, segons el mite que la ciència desmenteix. Tanmateix, Lemmings és també el títol d'un videojoc desenvolupat per Commodore (1991) i que va tenir versions per a diferents ordinadors i videoconsols. «En gran mesura és una novel·la sobre els records i el temps passat. Els lemmings en aquest cas són una metàfora molt versàtil: el paradís perdut de la infància i els homenets suïcides», comenta l'escriptor.

Jordi Dausà, mestre de La Salle Cassà, ha publicat Manual de supervivència (2010), El gat de Schrödinger (2012) i Nits de matapobres (2015), a més d'aquesta última. Comenta que no s'imagina als seus alumnes llegint els seus llibres. «Els meus alumnes són petits i han de llegir llibres que facin volar la seva imaginació. Ja tindran temps per a la desesperança. Encara que en els meus llibres gairebé sempre hi ha una bretxa per tal que hi entri una mica de llum», assegura.

Publicat a: Diari de Girona, 29 de març de 2018

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/accents/2018/03/29/paradis-perdut--homenets-suicides/904298.html>